مىسلىسىز ئويغىنىش

ھەممىمىز مەزلۇم

كۆرشات ئوغلى

بىز ھەممىز مەزلۇم

كۆرشات ئوغلى

خىتاي ھۆكىمىتى ئۇيغۇر مىللىتىگە قاراتقان ئىرقىي قىرغىنچىلىقىنىڭ مەلۇم قەدەم باسقۇچلىرىنى تاماملاپ، پىلان بويىچە ئىشكىنى قايتا ئاچقان بولسۇن ۋە ياكى دىئاسپورادىكى ئۇيغۇرلارنىڭ تىرىشچانلىقى بىلەن ئېرىشكەن خەلقئارانىڭ بېسىمىدىن بولسۇن، يېقىندىن بۇيان دىئاسپورادىكى ئۇيغۇرلارنىڭ ۋەتىنىگە بېرىپ تۇغقان يوقلىشىغا يول قويۇش پوزىتسىيىسىدە بولماقتا. بۇ سەۋەپتىن بولۇپمۇ 2024 ـ يىلىنىڭ بېشىدىن باشلاپ ۋەتەنگە بېرىپ كېلىدىغانلارنىڭ سانى كۆپەيمەكتە. شۇنىڭ بىلەن بىللە دىئاسپورادا ئۇيغۇرلارنىڭ ھەق-ھوقۇقلىرى،ئىرقى قىرغىنچىلىققا ئۇچراۋاتقان ئۇيغۇرلار ئۈچۈن قولدىن كەلگىنىچە تىرىشىۋاتقان ئۇيغۇرلار ئارىسىدا، مۇشۇنداق كەسكىن بىر ۋەزىيەتتە خىتاي ئىشغالىيىتىدىكى ئانا ۋەتىنىگە بېرىپ كېلىشنىڭ توغرا ـ خاتالىقى ھەققىدە غۇلغۇلا ۋە تالاش-تارتىش ئۇلغايماقتا. بەزىلەر ھازىرقى ۋەزىيەتتە ۋەتەنگە بېرىش، خىتاينىڭ «ئىرقى قىرغىنچىلىق قىلمىدۇق، ئۇيغۇرلار ئۇز ۋەتىنىگە ئەركىن بېرىپ كېلەلەيدۇ» دېگەن سەپسەتىسىگە دەستەك بەرگەنلىك بولىدۇ دېيىشسە، يەنە بەزىلەر «ۋەتەنگە بېرىپ ئاتا-ئانىسىنى، قېرىنداشلىرىنى يوقلاش، ئۇلار بىلەن كورۇشۇش بىر ئىنسانىنىڭ ئەقەللى ھوقۇقى» دەپ بۇ ئىشلارنى يوللۇق كۆرگۈچىلەرمۇ بولماقتا.

ئۇنداقتا بۇ مەسىلىگە قارىتا دىئاسپورادا بىز قانداق پوزىتسىيىدە بولۇشىمىز كېرەك؟
يۇقۇرىدىكى ئىككى خىل پىكىردە بولۇۋاتقانلارنىڭ پىكرىنى ئەتراپلىق ئويلانساق، ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنىڭ مەيدانى ياكى مەنپەئەتى بويىچە بولغاندا ئورۇنلۇق تەرەپلىرى بار. ئالدى بىلەن بۇ ھەقتە قارشى تۇرغۇچىلارنىڭ پىكرىنى يەكۈنلىسەك مۇنداق ئۇچ جەھەتكە يىغىنچاقلاشقا بولىدۇ.

بىرىنچىدىن، يۇقىرىدا دېگەندەك، خىتاي ئىشغالىيىتىدىكى ۋەتەنگە مۇشۇنداق بىر ۋەزىيەتتە بېرىش، خىتاي تەرەپتە تۇرۇپ ئىرقىي قىرغىنچىلىقنى ئىنكار قىلغانلىق بولىدۇ.

ئىككىنچىدىن، ۋەتەنگە بارغانلارنى ئەلبەتتە خىتاي ئۆزلىرى ئۈچۈن ئىشلەشكە مەجبۇرلاش، تۇزاققا دەسستىش مۇمكىنچىلىكى يۇقىرى.

ئۈچىنچىدىن، ۋەتەنگە بېرىپ كېلىدىغانلارنىڭ سانىنىڭ ئېشىشىغا ئەگىشىپ، ۋەتەن سىرتىدىكى دەۋا سېپىنىڭ ئاجىزلىشىشىنى كەلتۈرۈپ چىقىرىش خەۋپى بار.

ئەمدى ۋەتەنگە قايتىۋاتقانلارنىڭ قىلمىشىنى يوللۇق كۆرگۈچىلەرنىڭ پىكرى بولسا ئاساسەن، خىتاينىڭ دىئاسپورادىكى ئۇيغۇرلارنى ۋەتىنگە قايتىپ تۇغقان يوقلىشىغا يول قويۇشى، قانداقتۇر ئالاھىدە ئېتىبار بولماستىن، ئۇيغۇرلارنىڭ ئەسلىدىكى تۇغقان يوقلاش ھوقۇقىنى قايتۇرۇپ بەرگەنلىكتۇر. ئۆز ۋەتىنگە بېرىپ كېلىش ئەڭ ئەقەللى ئىنسانىي ھوقۇقتۇر. خىتايغۇ خالىغاندا تارتىۋېلىپ خالىغاندا قايتۇرۇپ بەرسۇن، ئەگەر بىزمۇ بۇنىڭغا قارشى تۇرساق شۇ زوراۋان خىتايدىن نېمە پەرقىمىز قالىدۇ؟ دېيىشتىن ئىبارەت بولماقتا.

بۇ ئىككى خىل پىكىردە بولغۇچىلار ئۆزلىرىنى چىقىش قىلىپ سۆزلەۋاتقانلىقى، ۋەتەنگە بېرىپ تۇغقان يوقلاۋاتقان ئۇيغۇرلارنىڭ مەيدانىدا تۇرۇپ بۇ ئىشقا باھا بەرمەيۋاتقانلىقى ئېنىق. يەنە ئەشۇ تۇغقان يوقلاش ھەرىكىتىگە ئىشتىراك قىلغۇچى ئۇيغۇرلار ئۆز قىلمىشىدىن كېلىپ چىقىدىغان ئاقىۋەت، ۋە مەجبۇرىيەت مەسىلىسىدۇر. ئەگەر بىز ئۇلارنىڭ مەيدانىدا تۇرۇپ بۇ ئىش ئۈستىدە ئەستايىدىل ئويلاشساق، تۆۋەندىكىدەك بىرنەچچە نوقتىنى ئېنىق كۆرۈۋالالايمىز.

بىرىنچىدىن، ئۇيغۇرلار تۇغقان يوقلاپ ۋەتەنگە بارسۇن، ۋە ھەتتا خىتاي ھۆكۈمىتىنىڭ بېسىمى بىلەن خىتاي ئۈچۈن ئىشلىسۇن، ئۇ يەنىلا زۇلۇمغا ئۇچراپ، ھاياتى ۋە قېرىنداشلىرىنىڭ گۆرۈگە ئېلىنىشى خەۋپى بىلەن شۇ ئىشلارنى قىلىشقا مەجبۇرلانغۇچى بولىدۇ. ئۇلار خىتاينىڭ ۋەھىمىسگە ئۇچراۋاتقاندا، بىزمۇ ئۇلارغا قوشۇپ خائىنلىقنىڭ ۋەھىمىسنى بەرسەك توغرا بولمايدۇ. بۇ ئىشنىڭ ئاقىۋىتى شۇكى، ۋەتەنگە بېرىش كېلىش قىلمىساق، ئالاقە پۈتۈنلەي ئۈزىلىدۇ، بىز پۈتۈنلەي ئىككىگە پارچىلىنىمىز، خىتايغا پايدا، ئۇيغۇرلارغا زىيان بولىدۇ؛ بېرىپ كېلىش داۋاملاشسا خائىنلىق ئويىنى يەنە قىزىيدۇ، تېخىمۇ پارچىلىنىمىز، ئۇ ئىشلار خىتايغا يەنىمۇ پايدا بولىدۇ. بىز بۇ يەردە ئاۋام خەلق توغرىسىدا پىكىر ئالماشتۇرۇاتىمىز، مۇھاجىرەتتىكى ئۇيغۇرلار شۇ ئاۋام خەلقنىڭ بىر پارچىسى. ئاۋام خەلقنى قان-قېرىنداشلىرىدىن ئايرىلىشقا مەجبۇرلاش تارىخقا يېزىلىدىغان جىنايەت، بىزمۇ بۇ نۇقتىدا شۇ تارىخنىڭ بىر قىسمى بولۇپ قالماسلىقىمىز كېرەك. بۇ كىرزىسنىڭ ئۇيغۇر دەۋاسىغا پايدىلىق يۆلىنىشكە ئۆزگەرتىش ئۈچۈن، ئاۋام خەلقنىڭ تاللىشىغا ھۆرمەت قىلىپ، ۋەتەنگە بېرىۋاتقانلار قايتىپ كەلگەندىن كېيىن يەنە داۋاملىق ئۆز قوينىمىزغا ئېلىپ، ئۇلارغا ئۆزىنىڭ ھەقىقىي ئورنىنى تونۇۋېلىش پۇرسىتى بېرىشىمىز لازىم.

ئىككىنچىدىن، مۇھاجىرەتتىكى ئۇيغۇرلار ۋەتەن ۋە ۋەتەندىكى ئۇرۇق-تۇققانلار توغرۇلۇق ئۈچۈر، خەۋەرلەرگە تەشنا، شۇنداقلا ۋەتەندىكىلەرگىمۇ بىزنىڭ ئۈچۈرلىرىمىز كېرەك. بۇ بىر ئايرىلماس باغ بولۇپ، بىر شەكىللەردە ئۇلىنىپ تۇرۇشى، ئۇزۇلۇپ قالماسلىقى كېرەك. ۋەتەن توغرۇلۇق ئۈچۈر قانچە كۆپ بولسا بىز ئۆز ئىشلىرىمىزنى توغرا يولىنىشتە ئېلىپ بارالايمىز شۇنداقلا مۇھاجىرەتتىكى

مەۋجۇتلىقىمىز، قىلىۋاتقان ئىشلىرىمىز بىلەن ۋەتەندىكىلەرگە ئازراق بولسىمۇ ئۈمىد بېغىشلىيالىشىمىز مۇمكىن.
ئۇچىنچىدىن، خىتايىنىڭ شۇنچە ئىقتىساد ۋە دىپلوماتىيە بايلىقلىرىنى ۋەتەن سىرتىدىكى ئۇيغۇرلارنى پارچىلاشقا ۋە يوق قىلىشقا سەرپ قىلىشىنىڭ ئۆزىلا بىزنىڭ ئەڭ چوڭ ئۇتۇقىمىز. خىتاي ھۆكۈمىتى قولىقىنى يوپۇرۇپ دىئاسپورادىكى ئۇيغۇرلار بىلەن كارى بولماي ئۆزىنىڭ ئىشنى قىلىۋەرگەن بولسا، ۋەتەندىكى ئۇيغۇرلارنى يوقىتىشتا ھازىرقىدىنمۇ بەكرەك، ۋە بۇرۇنراق ئۆزلىرى كۆزلىگەن نەتىجىلەرگە ئېرىشكەن بولاتتى. چۈنكى، ھازىرقى مەۋجۇت خەلقئارالىق قانۇن ۋە خەلقئارا مۇناسىۋەت ئۇلار قۇرۇق داۋراڭدىن باشقا ھېچ نېمە قىلالمىغان بولاتتى. ئەمما ئۇلارنىڭ ھەددىدىن زىيادە تەدبىر سۈيقەستلەر بىلەن دىئاسپورادىكى ئۇيغۇرلارنىڭ زۇۋانىنى چىقارماسلىققا ئۇرۇنۇشى، ئەكسىچە بىزگە ۋە پۈتۈن دۇنياغا ئۇلارنىڭ ئاجىزلىقلىرىنى كۆرسىتىپ بېرىۋاتىدۇ.

ۋەتەنگە قايتىشقا قارشى تۇرغۇچىلارنىڭ تۇغقان يوقلاپ قايتىپ كەلگەن ئۇيغۇرلارنىڭ خىتاي ئۈچۈن جاسۇسلىق قىلىپ، دىئاسپورادىكى ئۇيغۇرلارنىڭ ئۇچۇرىنى خىتاي ھۆكۈمىتىگە سېتىشىدىن ئەنسىرەش خاھىشىنى ئىپادىلىشى ئەڭ گەۋدىلىك بولماقتا. بۇ ھەقتە ھەتتا تۇغقان يوقلاش ئۈچۈن بېرىپ خىتاي ھۆكۈمىتىنىڭ بېسىمى بىلەن شۇنداق بىر ۋەزىپىنى ئۈستىگە ئېلىپ قايتىپ كەلگەن كانادادا ياشايدىغان بىر ئۇيغۇرنىڭ سوتسىئال مېدىيالاردا بەرگەن گۇۋاھلىقى بۇنداق ئېھتىماللىقنىڭ رېئاللىق ئىكەنلىكىنى دەللىلەپ تۇرۇپتۇ.

خىتايغا مۇھاجىرەتتىكى ئۇيغۇرلارنىڭ ئۇچۇرلىرىنىڭ زادى نېمە قىممىتى بار؟ ئۇنىڭ بىردىن-بىر كېرىكى ھەر بىر ئۇيغۇرنىڭ جەددى-جەمەتىگە ۋەھىمە پەيدا قىلىش. ئالدىغا شۇنداق رەسىم ۋە سىنىلارنى تاشلاپ «سېنىڭ پۈتۈن ئىش ھەرىكىتىڭ بىزنىڭ نازارىتىمىزدە. بىز ھەممىنى بىلىپ تۇرىمىز ھەددىڭنى بىل» دېگەنىنى ھېس قىلدۇرۇش. بىزدە ئۇنىڭدىن ئارتۇق خىتايغا يارىغۇدەك نېمە ئۇچۇر بولسۇن. رادىكال ئىسلام مۇسۇلمانلارنى دوزاق ۋەھىمىسى ۋە ئۆزىنىڭ زوراۋان ھەرىكەتلەرنى قىلىش ۋەھىمىسى بىلەن قورقۇنچقا سېلىپ ئۆزىگە ئەگەشتۈرۈاتىدۇ. خىتايىنىڭ دىئاسپورادىكى ئۇيغۇرلارغا قارىتىۋاتقان تاكتىكىسىمۇ شۇنداق ۋەھىمە پەيدا قىلىشتىن باشقا نەرسە ئەمەس. ۋەھىمە ئىنسانلار ئۆڭكۈر ئادىمى بولۇپ ياشاشتىكى بىردىن بىر ئامىل. ۋەھىمىدىن قۇتۇلۇشنىڭ بىردىن- بىر تۇغرا ئۇسۇلى بىلىشتۇر. بىز ئالدى بىلەن خىتايىنى ياخشى بىلىشىمىز، ئۇلارنىڭ قانداق ئويۇن ئويناۋاتقانلىقىنى تەھلىل قىلىشىمىز لازىم. ئەگەر شۇنداق قىلالىساق ئۇنۇملۇك چارە-ئامالالارنى ئويلىشىپ، توغرا يولنى تاللاپ ماڭالايمىز. ۋەتەنگە بېرىپ كېلىۋاتقانلارنى توسۇش، ئۇرۇق- تۇغقانلىرى بىلەن كۆرۈشمەسلىككە دەۋەت قىلىش، ئۇ يەنە بىر خىل جازا ھېسابلىنىدۇ. جازالاش ئۇسۇلى

بىلەن تەربىيىلەش ھەرقانداق چاغدا مائارىپتا قوللىنىلغان توغرا ئۇسۇل بولۇپ باققان ئەمەس. « ئاللاھقا ئامانەت، ساق بېرىپ ساق قايتىپ كېلىڭلار » دەپ يولغا سېلىپ قويۇش نۆۋەتتىكى ئەڭ توغرا ئۇسۇل. بۇ خۇددى ھامىلە چۈشۈرۈش ياكى چۈشۈرمەسلىك ئايالالارنىڭ ئۆز تاللىشى بولۇش كېرەكلىكى ھەققىدىكى كۆز قاراشقا ئوخشاش. چۈنكى نىكاھسىز تېپىلغان بالا، تۇغما كېسىلى بارلىقى بىلىنگەن ياكى باسقۇنچىلىقتىن ھامىلدار بولغان بولسۇن، تۇغۇش جەريانىدىكى ئازابتىن باشقا، تۇغۇلغاندىن كېيىنكى ئازاپنىمۇ شۇ ئانا بولغۇچى ئۆزى تارتىدۇ. ئەگەر بالىنى چۈشۈرۈۋەتسە ئۇنىڭدىن كېلىدىغان گۇناھكارلىق تۇيغۇسى ۋە ئىجتىمائىي بېسىملاردىن كەلگەن ئازابنى تارتقۇچى شۇ ئانا بولۇشنى خالىمىغان ئايال بولىدۇ. بىز ۋەتەنگە بېرىشنى ئويلىشىۋاتقان ئۇيغۇرلارنى شۇنداق ئايالغا ئوخشىتايلى. باراي دېسە خىتاينىڭ ۋەھىمىسى، خائىن ئاتىلىش ۋەھىمىسى، بارماي دېسە بىر پۈتى گۆرگە ساڭگىلىغان ئۆزىنىڭ يولغا تەلمۈرۈپ تۇرغان ئاتا-ئانا ۋە قان-قېرىندىشى. شۇ بېسىم ۋە ۋەھىمىلەرنى روھىدا كۆتۈرۈپ يۈرگۈچى شۇ يولنى تاللىغان ئىنسان بولىدۇ. بىزنىڭ ئۇلارنىڭ ئازابلىرىنى ئېغىرلىتىدىغان ھەققىمىز يوق. خىتاي ئۇچۇن ئىشلەشكە ۋەدە بەرگەن تەقدىردىمۇ ئۇلار يەنىلا زىيانكەشلىككە ئۇچرىغۇچى. بىز ئاشۇنداق زىيانكەشلىككە ئۇچرىغۇچىلارنى ئۆزىمىز تەرەپكە تارتىپ، ئۇلارغا تەسەللى بېرىشىمىز كېرەكمۇ، ياكى يېتىم قالدۇرۇشىمىز ۋە ياكى خىتاي تەرەپكە ئىتتىرىشىمىز كېرەكمۇ؟ بىزدە خىتايغا ساتقۇدەك نېمە مەخپى ئۇچۇر بولسۇن؟ بىزگە ۋەھىمە سېلىشتىن باشقىغا ئىشلەتمەيدىغان ۋە شۇنىڭدىن باشقىغا يارىمايدىغان ئۇچۇردىن باشقا ئۇچۇر يوق. دىئاسپورادىكى ئۇيغۇرلار پەقەت توقۇمىزنى قارنىمىزغا ئېلىپ، «بىلسە نېمە قىلالايتتى» دەپ ۋەھىمە ئىچىدە ياشىماسلىقنى تاللىغان چېغىمىزدا خىتاينىڭ ئوچۇق ئاشكارە ئۆلتۈرۈشتىن باشقا تاكتىكىسى قالمايدۇ. بىزگىچۇ؟ بىزگە كېرىكى دەل سانىمىزنى ئاۋۇتۇش. بىزگە ۋەھىمە پەيدا قىلىشتىن باشقىغا يارىمايدىغان ئۇچۇرلاردىن بەكرەك قىممەتلىك نەرسە قانداق قىلىپ دىئاسپورادىكى ھەر بىر ئۇيغۇرنى ئېيىقلا، بۆرىگە بەرمەسلىك بولىشى كېرەك. نامايىشقا چىقىۋاتقانلار يەنىلا شۇ نامايىشتا، خىتاي بىلمەمدۇ؟ بىلىدۇ. ئەمما نېمە قىلالىدى؟ خىتاينىڭ بىزدىن تالىشىۋاتقىنى، ۋە ئالقىنىدا ئوينىتىمەن دەۋاتقىنى شۇ ۋەھىمە تۇزىقىغا چۈشىۋاتقان ۋە شۇنىڭغا ئىشىنىدىغان ئۇيغۇرلار. ئۇلارنى شۇ ۋەھىمىدىن قۇتۇلدۇرۇش بىزنىڭ ھەركەت نىشانىمىز بولىشى كېرەك.

قايسىمىز جانجان مەنپەتىمىزگە تاقىشىدىغان ئىجتىمائىي بىخەتەرلىك نۇمۇرىمىز، بانكا ھېسابىمىز دېگەندەك ئۇچۇرلارنى ئۆز-ئارا ئورتاقلىشىمىز؟ دىئاسپورادا قانداق ئۇچۇرلارنى ئورتاقلىشىش، قانداق ئۇچۇرلارنى ئورتاقلاشماسلىق توغرىسىدا ئاددى ساۋاتلار تارقىتىلسا، شۇلار ئۆزلەشتۈرۈلسە، بۇمۇ ئىشلارنى توغرا ھەل قىلىشنىڭ بىر يولى ئەمەسمۇ؟

ھەققانىيەت، مىللەتچىلىكتىن ھالقىغان بىز قوغلىشىشقا تېگىشلىك ئەڭ ئالى نىشاندۇر. ۋەتەنگە بېرىپ كېلىۋاتقانلار بىلەن، بېشىنى ئىچىگە تىقىۋېلىپ ياشاۋاتقانلار بىلەن ئەمەس، ھەقسىزلىككە ئۇچراۋاتقانلارنىڭ ھەق-ھوقۇقى ئۈچۈن داۋاملىق چوڭقان سېلىش، ئۇنى دەلىل ئىسپاتلا بىلەن پۈتۈن دۇنياغا داۋاملىق ئاشكارىلاش بىز قىلىشقا تېگىشلىك خىزمەت. بۇ، دەل ۋەتەن سىرتىدىكى مۇھاجىرەتتە ياشاۋاتقان ئۇيغۇرلارنىڭ قولىدىن كېلىدىغان ئەڭ ئۇنۇملىك خىزمەت.

دىئاسپورادىكى ئۇيغۇر بولۇش سۈپىتىمىز بىلەن بىزنىڭ خىزمىتىمىز ئورتاق بىر نىشان ئۈچۈن تەشكىللىنىش، ئۇيۇشۇش، ئەۋلادلىرىمىزنىڭ ئۇيغۇرلۇق ھىس-تۇيغۇسىغا ياي، بىلىملىك، ياراملىق ئۇيغۇر پەرزەنتى قىلىپ يېتىشتۇرۇشكە ئەھمىيەت بېرىش، سانىمىز ئاشۇرۇش ۋە ئۆزىمىزنى كۈچەيتىشتىن ئىبارەت. بېشىنى ئىچىگە تىقىپ ياشاۋاتقانلارمۇ، ۋەتەنگە بېرىپ كېلىۋاتقانلارمۇ، بىزنىڭ بىر پارچىمىز بولىشى كېرەك. ۋەتەن ئىچىدىكى ئۇيغۇرلارنىڭ ئىنسانلىق ھەق-ھوقۇقى دەپسەندە قىلىنىۋاتقان شارائىتتا، دىئاسپورادىكى ئۇيغۇرلارمۇ بىر بىرىمىزنىڭ ئىنسانىي ھەق-ھوقۇقلىرىمىزنى تاجاۋۇز قىلىدىغان ھەرىكەتلەردە بولماسلىقىمىز كېرەك.

ئاجىز قالغاندا ئاۋاز چىقىرىش، ئاجىز ئۈچۈن چوڭقان سېلىش ئاجىزنىڭ ئەڭ ئۇنۇملىك قورالى بولىدۇ. مۇھاجىرەتتىكى ئۇيغۇرلار جەزمەن ئۆزىمىزنى ساقلاپ قېلىشقا تىرىشىشىمىز كېرەك. ئۆزىمىزنى ۋە كۈچىمىزنى ساقلاپ قېلىش، ھازىرقى ۋەزىيەتتە بىز قىلالايدىغان ئەڭ مۇھىم ئىش. بىزلا مەۋجۇت بولۇپ تۇرىدىكەنمىز خىتاي ئارام-خۇدا ئۇخلىيالمايدۇ. بىز ئۆزىمىزنى ساقلاپ قېلىش بىلەن بىللە خىتاينىڭ زۇلمىدا ئېزىلىۋاتقان، يوق قىلىنىۋاتقانلار ئۈچۈن چوڭقان سالغاچ ئۇلار ئۈچۈن ھوررا توۋلايدىغان بىر كۈننىڭ كېلىدىغانلىقىغا ئىشىنىشىمىز كېرەك. مەيلى ۋەتەن ئىچىدە ئىرقى قىرغىنچىلىققا ئۇچراۋاتقان ئۇيغۇر بولايلى، مەيلى دىئاسپورادا بېشىمىزنى ئىچىمىزگە تىقىۋېلىپ ياشاۋاتقان ئۇيغۇرلار بولايلى، بىز ھەممىمىز زۇلۇمغا ئۇچرىغۇچى.